

ಕುಂಭರಣಗಮನ

■ ನಂದಿನಿ ಹೆಡ್ರುಗ್ರೆ

ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮೂರಾವರೆ ಆಗಿರಬಹುದು.
ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಅಸೊಂಹಿಯಿಂದೋ ಘಂಡೋ
ಕಲ್ಪಕ್ಕನ್ನಿಗೆ ಅಂತ ಗುಂಪು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಅಲೆದವಕ್ಕು
ಬಳಲಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದೆ. ಬಿರು ಬಿಸಿಲು. ಫಂಡು
ಎತ್ತುವ ಮುಜಗರದ ಕೆಲಸ. ಸಾಕುಸಾಕಾಗಿತ್ತು.

ಮೆಟ್ಟಿಲು ಹತ್ತುವಾಗಲೇ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಗೆ
ಬಂದಿದ್ದು, ಸದಾ ಕೆರಿಕಿರಿಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನೇ ಕೇಳುವ
ದೂರದ ನೆಂಟರು ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ನಗುತ್ತಾ
‘ಯಾವಾಗ ಬುದ್ದ’ ಅಂದರು.

ಅರೆ... ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ನಾನು ಬರುತ್ತಿದ್ದೇನಿ...

ಅವರನ್ನು ಕೇಳಬೇಕಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಯಲ್ಲವಾ
ಇದು... ಇವರು ನನ್ನನ್ನೇ ಕೇಳಿದ್ದಾರಲ್ಲಾ ಎನಿಸಿ
ಕರಿಕಿರಿಯಾಯಿತು. ಅದರೂ ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ
‘ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದೀರಾ’ ಎಂದೆ ಉತ್ತರ ಬದಲಿಸಿ.

‘ಹೆಹೆಹೆ... ಈಗಷ್ಟೇ ಉಂಟ ಮುಗಿಸಿ
ಮಾತಾಡ್ವ ಕೂತ್ತುಪ್ಪಾ’ ಅಂದು. ‘ಇದೇನು ಟಿಟ್ಟಾ
ಫಾರ್ ಟ್ರೈಟ್‌? ಬರೇ ಉಲ್ಲಾ ಉತ್ತರವೇ’
ಅಂದುಕೊಳ್ಳಾ ನಷ್ಟವಳಂತೆ, ‘ಸರಿ ಬಣಿ ಮನೆಗೆ
ಅಮೇಲೆ’ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಒಳಹೊದೆ.

ಗಡಿಬಿಡಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ಕೆಕಾಲು ತೋಳಿದು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಅಥವಾ

ಬಿಟ್ಟ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಮೋಕ್ಕ ತೋರಲು ಸಣ್ಣಳಾದೆ.
‘ಭೂ ಹೆನ್ನಿ ಜನ್ನವೇ... ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳಗ್ಗೆ
ಹೋಗುವಾಗ ಯಾವುದು ಎಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರುತ್ತೋ
ಅದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮಲಗಿರುತ್ತೆ... ಹೆಚ್ಚೆ ಕೂಡ
ಮುಂದೆ ಹೋಗಿರಲ್ಲ. ಇಡೆ ಮನೆ ಕೆಲಸವನ್ನು
ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಗುತ್ತಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರ ಥರ ಆಡ್ವಾರೆ ಈ
ಗಂಡಸರು’ ಅಂದುಕೊಳ್ಳಾ ಅಡುಗೆಮನೇಲಿ ಉಂಟ
ಮಾಡಿದ್ದ ಕುರುಹುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅಷ್ಟುಕಟ್ಟು ಮಾಡಿ,
ಸಿಂಕ್ ವಿಾಲಿ ಮಾಡಿ, ಸೋಫಾದ ಧೂಳಿ ಬರೆಸಿ,
ಮಕ್ಕಳ, ಇವರ ಬೀರು ಕ್ಕೆನು ಮಾಡಿ, ಬೆಳಗ್ಗೆ